

ad lāksid omma isä karja hoidma Si-
femi. Ja Israel ütles Joseppi wasto:
Et minne, wata, kas so wendade käsi
hästi käib, ja kas hea luggu karjaga, ja
to mulle sannuniid taggasi. Kui temma
niid isä sanna peäle ärraläks, näggid
temma wennad tedda laugelst, piddasid
karwalaste nou temma pärrast, ja ütlesid
teine teise wasto: wata seäl tulles se di-
ge unnenäggia. Et tulge niid, ja tap-
sem tedda ärra, ja wislagem tedda ühte
neisse auko, ja üttelgem: üks kurri ellajas
on tedda ärrasõnud: siis same nähha,
mis temma unne-näud on. Agga Ru-
ben ütles: Ärge wõtke temma hinge tem-
ma seest ä, ja ärge wallage werd, waid
wislage tedda senna auko, mis kõrbes on;
sest ta tahtis tedda nende käest ärrapeasta.
Kui niid Josef nende jure tulli, wötsid
nemmad temma kirjo fue seljast ärra, ja
wislasid tedda auko, agga se kaew olli
tühhi,

tühhi, ei olnud wet seest. Siis isä
nemmad mahha leiba wõtma, otsego
leksid nemmad feik hästi teinud. Ja wa-
ta, Ismaeli rahwa tee selts tulli, ning
läksid omma kauba Egiptusse male alla-
wimo. Siis ütles Juda omma wenda-
de wasto: Mis käso sest, et meie omma
wenna werd finni mattame? sest ta on meie
wend, meie lihha. Et mügem tedda ärra
Ismaeli rahwa kätte. Ja nemmad wöt-
sid temma sanna kuulda. Ja kui need
kaupmehhed möda läksid, siis tombasid
nemmad Joseppi-seält august ütles, ja mü-
sid tedda ärra kahhe kümne hõbbetükki eest.
Se wannem wend Ruben, ei teadnud
sest ühtegi ja läks sallajas augo jure, ja
wata, Josef ei olnud aukus. Siis pär-
ristas ta ommad rided lõhki ja ütles wen-
dade wasto: Se pois polle seäl mitte, ja
minna, kuhho minna niid saan? ja nemi-
mad wötsid Joseppi fue ja tapsid sille ja
lasti